

[Wilhelm]

med den slags planer og redegørelser, men det var dog, kunne man tro, i troskyldig forventning om, at boom'et ville vare ved. Nu gentager man denne genistreg i en situation med 250.000 arbejdsløse uden udsigt til bedring i overskuelig fremtid.

For naturgassen når man som bekendt frem til en såkaldt rentabilitet på 6 pct. Må jeg først sige, at det ikke er dårligt. Det er jo en realrente, man her taler om, altså oven på en inflationsforventning, og derfor er det ikke dårligt i forhold til, hvad man forventer af private investeringer, men alligevel er det de mest hoveddystende forudsætninger, der ligger bag dette regneresultat.

For det første benytter man bruttoinvesteringstillene og den såkaldt interne rente. Hvis man tog hensyn til den beskæftigelses-effekt og dermed den arbejdsløshedsbesparelse og besparelse på sociale udgifter, som følger af handelsministeriets egne beskæftigelsesopgørelser over naturgasinvesteringerne, så ville nettoinvesteringen kun være halvt så stor og forrentningen dermed ca. 12 pct.

Et par andre gale forudsætninger: man insisterer på den urealistiske forudsætning, at brændselspriserne fortsætter uændret i faste kroner. Man ved, det er urealistisk. Det ville give en højere forrentning af denne investering, hvis man lavede en realistisk forudsætning, men det gør man ikke. Endelig laver man beregningen for et isoleret dansk transmissionsnet, til trods for at man selv skriver, at det sandsynlige er, at svenskerne ville koble sig på og derved forøge forrentningen.

Med andre ord – blot på disse få områder ville mere realistiske forudsætninger ændre rentabiliteten af investeringer i et gassystem fra de 6 pct., som den offentlige debat er blevet beklumret med, til omkring eller snarere ikke under 15, måske snarere omkring 20 pct.

Omvendt ser vi i atomkraftafsnittet, hvordan sådanne investeringer i enhver henseende gøres urealistisk favorable. Her har man heller ikke beskæftigelseseffekten med, men dér vender den den modsatte vej, idet der til trods for et større beløb er mindre beskæftigelse i et a-kraftværk end i et tilsvarende konventionelt, når det drejer sig om den danske beskæftigelse. Desuden regner man, så vidt det kan ses – det er jo ikke særlig godt oplyst, hvad der står i den redegørelse – med den effektforventning, der stod i 1976-

planen, altså en 70 pct. effekt på værket. Det ved alle i dag er urealistisk. Erfaringerne ude i verden siger 55 pct. Endvidere forudsætter man, at megawattprisen bare kan ajourføres 2 år frem fra det urealistisk lave niveau, man anvendte i 1976-redegørelsen.

Bare disse 3 ting korrigeret til mere realistiske forventninger ville føre til, at a-kraftinvesteringens rentabilitet ville falde fra de påståede 12½ til ca. 4 pct., og dér er det endda forudsat, at uranpriserne ikke stiger hurtigere end kulpriserne, igen en helt urealistisk forudsætning. Se bare den seneste OECD-rapport, som nu taler om en truende uranforsyningskrise om 20 år, hvor man i sidste rapport talte om, at det først ville indtræffe om 40 år.

Helt bortset fra de mange andre gode grunde til at gå imod atomkraftværker her i landet, så ligger det nu sådan, at det ikke for en relevant rentabilitetsbetragtning og ikke for denne interne rente, man opererer med, er en fordel i forhold til naturgassen, for så vidt der overhovedet er tale om alternativer, for de 6 pct. bliver til over 15 pct., og de 12½ pct. for a-kraftværkerne reduceres til omkring de 4 pct.

Det er kvaliteten af det beslutningsgrundlag, den socialdemokratiske regering har foranlediget udarbejdet. Vi kan ikke deltage i taksigelserne for et så afstumpet beslutningsgrundlag. Vi må tværtimod advare imod det, og vi kan tilsige et ihærdigt arbejde i det politisk-økonomiske udvalg for at få de afstumpede forudsætninger blotlagt. Forhåbentlig har udvalgets formand fysik til et så grundigt udvalgsarbejde, så han ikke behøver at ty til den tidligere benyttede metode: at afvise besvarelse af de stillede spørgsmål.

Allerede i dag kunne regeringen passende besvare de mere generelle spørgsmål. Hvorfor fremlægger man et beslutningsgrundlag, som direkte forudsætter massearbejdsløshed mindst ti år frem i tiden? Hvorfor anvender man en så afstumpet målestok som den interne rentabilitet? Hvorfor fortier man, hvad vi andre har påvist, at der selv inden for det kapitalistiske system er mulighed for at mindske arbejdsløsheden uden at forværre betalingsunderskuddet, forudsat en målrettet forbrugsomlægning?

Det helt vanvittige i forbindelse med diskussionen om energipolitikken og prioriteringen af investeringerne er, at på den ene side